

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **M. P. (J.)**, nar. dne x, bytem x, zastoupené advokátem Mgr. Petrem Mikyskem, se sídlem Boleslavská 13, 130 00 Praha 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. SZ 060148/2013/KUSK REG/Val, č. j. 074031/2013/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. SZ 060148/2013/KUSK REG/Val, č. j. 074031/2013/KUSK, jakož i prvoinstanční rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. SÚ/3213/2013/Vol, č. j. SÚ/11798/13/Vol., se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 7 114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám advokáta Mgr. Petra Mikyska.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou dne 30. 5. 2013 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. SZ 060148/2013/KUSK REG/Val a č. j. 074031/2013/KUSK, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobních bodech uvedla, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení pokuty za přestupek a povinnosti nahradit náklady řízení pominul její námitku, již žalobkyně vytýkala nezákonnost důkazu provedeného protokolem o kontrolní

prohlídce stavby, neboť stavební úřad v protokolu neuvedl důvod pro provedení této prohlídky. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal ani s námitkou žalobkyně, že stavební úřad vůči žalobkyni postupoval šikanózně, pokud uskutečnil v průběhu provádění stavby pět kontrolních prohlídek, ač podle § 4 odst. 1 stavebního zákona je stavební úřad povinen přednostně využívat zjednodušující postupy a postupovat tak, aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány. Dodala rovněž, že se správní orgán prvního stupně nesprávně založil úvahu o výši uložené pokuty na tom, že žalobkyně snad porušila stavební zákon opakovaně (i když ve skutečnosti chybělo jakékoli podkladové rozhodnutí, jež by takový úsudek vyvolovalo), žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přesto potvrdil. Žalobkyně dále poukázala na okolnost, že dne 17. 12. 2012, tj. den před provedením kontrolní prohlídky, požádala o povolení změny stavby před dokončením. Podle názoru žalobkyně přitom může stavebník žádat o vydání takového povolení i poté, co již započal s prováděním změněné stavby. Závěrem žalovanému vytkla, že se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval otázkou, jaký význam má odchylka v provedení stavby z hlediska bezpečnosti stavby, přestože právní úprava rozlišuje mezi odchylkami a rozporem se stavebním povolením.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel, že by se snad v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s některými odvolacími důvody uplatněnými žalobkyní v řízení, které předcházelo jeho vydání. Dodal, že protokol o kontrolní prohlídce byl pouze podnětem k zahájení řízení o přestupku a neměl ani rozhodující význam při zjišťování skutkového stavu. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně započala realizaci stavby bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu a i po vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby prováděla tuto stavbu v rozporu s jeho obsahem, a proto lze uzavřít, že se takového přestupku dopustila opakovaně. Bez ohledu na uvedené jí byla pokuta uložena jen jednou a při samé dolní hranici zákonné sazby. Pokud jde o počet kontrolních prohlídek stavby, mívá se tato otázka s řízením o přestupku vedeným proti žalobkyni. Vytýkala-li žalobkyně stavebnímu úřadu opakování kontrolních prohlídek stavby, jednalo se obsahově o výtku založenou na nesprávném úředním postupu a k obraně proti takovému postupu slouží žalobkyni jiné právní prostředky. Žalovaný rovněž konstatoval, že dostatečně odůvodnil své úvahy o výši uložené pokuty a vypořádal se přitom i s odvolacím důvodem, jímž žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně vytkla, že úsudek o výši pokuty založil jen na jejím domnělém opakování protiprávního jednání, přestože o něm nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalovaný uzavřel, že stavbou provedenou bez příslušného opatření stavebního úřadu mohla být závažným způsobem ohrožena bezpečnost, zdraví i životní prostředí.

V replice na vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na stanovisku, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou týkající se zákonnosti provedení kontrolní prohlídky stavby. Vyjádření žalovaného označila za nesrozumitelné s tím, že procesní předpisy, jimiž se spravuje řízení před žalovaným, nerozlišují mezi hlavními a vedlejšími důkazy. Dodala, že žalovaný přehlíží, že i v poměru k přestupkům se prosazuje domněnka nevin; zejména pokud je žalobkyni vytýkáno, že se přestupku dopustila opakovaně, ač o tom chybí pravomocné rozhodnutí, jímž by byla opakovaně uznána vinnou přestupkem. Dodala rovněž, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval významem odchylek stavby pro její bezpečnost.

Krajský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť v projednávané věci se má za to, že žalobce i žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), dále rovněž se zřetelem k § ustanovení 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ze správního spisu soud zjistil, že k žádosti žalobkyně ze dne 17. 10. 2011 Městský úřad Lysá nad Labem, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 28. 5. 2012, sp. zn. SÚ/46168/2011/Hav a č. j. SÚ/20968/12/Hav, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2012, žalobkyni dodatečně povolil stavbu garáže se skladem zahradního nábytku a retenční plastové jímky. Dne 18. 12. 2012 stavební úřad vykonal kontrolní prohlídku stavby, při které zjistil, že žalobkyně stavbu provádí v rozporu s jejím dodatečným povolením. Z předloženého opisu stavebního deníku vyplynulo, že žalobkyně rozhodla o zvýšení stavby již v září 2012 a k provedení došlo ve dnech 29. 9. a 30. 9. 2012. Oznámením ze dne 21. 1. 2013, sp. zn. SÚ/3213/2013/Vol a č.j. SÚ/3248/13/Vol, stavební úřad vyrozuměl žalobkyni o zahájení přestupkového řízení pro skutek, který spočíval v tom, že žalobkyně prováděla stavbu garáže se skladem zahradního nábytku a retenční plastovou nádrží v rozporu s dodatečným povolením stavby. Při ústním jednání konaném dne 20. 2. 2013 zástupce žalobkyně poukázal na to, že žalobkyně požádala o povolení stavby před jejím dokončením dříve, než stavební úřad provedl kontrolní prohlídku stavby. Žalobkyně uvedla, že se změnou stavby v rozporu s jejím dodatečným povolením bylo započato přibližně v září 2012. Příčinou byl chatrný stav omítky sousední stavby, v jejímž důsledku by mohlo mezi obě stavby zatékat. Proto byl změněn i tvar střechy. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. SÚ/3213/2013/Vol a č. j. SÚ/11798/13/Vol, uznal žalobkyni vinnou přestupkem, jehož se měla dopustit tím, že přibližně od září 2012 prováděla stavbu garáže se skladem zahradního nábytku a retenční plastovou nádrží v rozporu s dodatečným povolením této stavby, a to v rozsahu změn půdorysných rozměrů, výšky stavby a tvaru zastřešení. Žalobkyni uložil pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 22. 5. 2013.

Krajský soud po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s. a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., tj. před uplynutím dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, třebaže z jiných důvodů, než jaké žalobkyně označila jako žalobní body.

Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení Federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva trestním obviněním ve smyslu svého čl. 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt. Při trestání správních deliktů se v návaznosti na argumentaci shora přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Souběh je vyloučen tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt. Trvající trestný čin je podle teorie trestního práva hmotného takový čin, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav a ten pak udržuje, nebo udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje,

aby jej také vyvolal. Trvající trestný čin se posuzuje jako jediné jednání, které trvá tak dlouho, dokud je protiprávní stav udržován. Jeho podstatným znakem je, že se postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Tím se tento trestný čin odlišuje od poruchového deliktu, jímž se také způsobuje protiprávní stav, který může trvat delší dobu, ale nepostihuje se jeho udržování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 8 As 17/2007, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1338/2007).

Jednání, které spočívá v tom, že stavebník provede stavbu v rozporu s dodatečným povolením stavby, nutno považovat právě za trvající přestupek, neboť provedením stavby v rozporu s jejím dodatečným povolením stavebník vyvolá a posléze udržuje protiprávní stav (obdobně v poměru k provedení stavby v rozporu se stavebním povolením rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. 2 As 61/2005, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2011, sp. zn. 3 As 18/2010). Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu. Přitom se pro potřeby správního trestání přiměřeně použije i pravidlo, jež se prosazuje v trestním právu hmotném a podle něhož trvající trestný čin se považuje za spáchaný za účinnosti nového zákona, pokud alespoň část protiprávního jednání, jímž byl udržován protiprávní stav, se odehrála za účinnosti nového zákona, a to za podmínky, že toto jednání bylo trestným činem i podle dřívějšího zákona (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2005, sp. zn. 5 A 164/2002, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 832/2006).

V projednávané věci se měla žalobkyně dopustit přestupku tím, že od září 2012 prováděla stavbu garáže se skladem zahradního nábytku a retenční plastovou nádrž v rozporu s dodatečným povolením stavby.

Fyzická osoba se podle § 178 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012, dopustí přestupku tím, že provádí stavbu nebo její změnu, terénní úpravy, zařízení anebo udržovací práce, které je třeba ohlásit stavebnímu úřadu, bez takového ohlášení, nebo takovou stavbu, změnu stavby, terénní úpravy anebo zařízení užívá (§ 104 stavebního zákona), stavbu, na kterou se vztahuje povinnost oznámení podle § 120 odst. 1 stavebního zákona, užívá bez zkoušek a jejich vyhodnocení, které je povinen stavebník podle § 119 stavebního zákona zajistit, odstraní stavbu, terénní úpravy nebo zařízení uvedené v § 104 stavebního zákona, aniž by takový záměr byl ohlášen podle § 128 odst. 1 stavebního zákona, anebo toto odstranění provede bez povolení přesto, že stavební úřad podle § 128 odst. 3 stavebního zákona sdělil, že k odstranění je třeba povolení, provádí vybrané činnosti ve výstavbě bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu (§ 158 stavebního zákona), nevyvěsí informaci o záměru a o tom, že podala žádost o vydání územního rozhodnutí (§ 87 odst. 2 stavebního zákona), provádí činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí, bez tohoto rozhodnutí nebo v rozporu s ním, popřípadě bez územního souhlasu anebo v rozporu s ním nebo provádí činnosti územním rozhodnutím zakázané, provádí změnu stavby bez stavebního povolení (§ 115 stavebního zákona), veřejnoprávní smlouvy (§ 116 stavebního zákona) nebo certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117 stavebního zákona), užívá změnu stavby v rozporu s kolaudačním rozhodnutím, popřípadě stavebním povolením nebo v rozporu s účelem změny stavby provedené na základě ohlášení anebo takové užívání umožní jiné osobě (§ 126 odst. 1 stavebního zákona), užívá změnu stavby v rozporu s oznámením stavebníka podle § 120 odst. 1 stavebního zákona nebo kolaudačním souhlasem vydaným stavebníkovi podle § 122

stavebního zákona anebo v rozporu s povolenou změnou v užívání stavby nebo takové užívání stavby umožní jiné osobě, odstraní stavbu, která vyžaduje stavební povolení, aniž by odstranění stavby bylo podle § 128 odst. 1 stavebního zákona ohlášeno, nebo odstranění provede bez povolení přesto, že stavební úřad podle § 128 odst. 3 stavebního zákona sdělil, že k odstranění je třeba povolení, provádí novou stavbu bez stavebního povolení (§ 115 stavebního zákona), veřejnoprávní smlouvy (§ 116 stavebního zákona) nebo certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117 stavebního zákona), užívá stavbu bez kolaudačního rozhodnutí, pokud bylo takové rozhodnutí třeba, nebo umožní jiné osobě užívat stavbu bez kolaudačního rozhodnutí (§ 126 odst. 1 stavebního zákona), užívá stavbu bez oznámení stavebníka podle § 120 odst. 1 stavebního zákona nebo přes zákaz stavebního úřadu podle § 120 odst. 2 anebo bez kolaudačního souhlasu vydaného podle § 122 stavebního zákona nebo takové užívání stavby umožní jiné osobě nebo provádí bez stavebního povolení (§ 115 stavebního zákona), veřejnoprávní smlouvy (§ 116 stavebního zákona) nebo certifikátu autorizovaného inspektora (§ 117 stavebního zákona) anebo bez ohlášení stavbu nebo její změnu v chráněném území nebo v ochranném pásmu anebo na nezastavitelném pozemku nebo v nezastavěném území.

Stavebník se podle § 178 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, dopustí přestupku tím, že provádí stavbu nebo její změnu, terénní úpravy, zařízení anebo udržovací práce, které je třeba ohlásit stavebnímu úřadu, v rozporu s ohlášením nebo takovou stavbu, změnu stavby, terénní úpravy anebo zařízení užívá (§ 104 stavebního zákona), poruší povinnost stanovenou v § 152 odst. 1 stavebního zákona nebo nesplní povinnost uloženou v § 152 odst. 3 stavebního zákona, přes výzvu stavebního úřadu podle § 134 odst. 4 stavebního zákona nezastaví práce na stavbě, provádí změnu stavby v rozporu se stavebním povolením (§ 115 stavebního zákona), veřejnoprávní smlouvou (§ 116 stavebního zákona) nebo certifikátem autorizovaného inspektora (§ 117 stavebního zákona), provádí novou stavbu v rozporu se stavebním povolením (§ 115 stavebního zákona), veřejnoprávní smlouvou (§ 116 stavebního zákona) nebo certifikátem autorizovaného inspektora (§ 117 stavebního zákona), nesplní povinnost k ochraně veřejných zájmů podle § 176 odst. 1 stavebního zákona nebo provádí v rozporu se stavebním povolením (§ 115 stavebního zákona), veřejnoprávní smlouvou (§ 116 stavebního zákona) nebo certifikátem autorizovaného inspektora (§ 117 stavebního zákona) anebo ohlášením stavbu nebo její změny v chráněném území nebo v ochranném pásmu anebo na nezastavitelném pozemku nebo v nezastavěném území.

Podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, se fyzická osoba jako stavebník dopustí přestupku tím, že provede stavbu nebo její změnu v rozporu se stavebním povolením nebo veřejnoprávní smlouvou, oznámeným certifikátem autorizovaného inspektora, opakovaným stavebním povolením anebo s dodatečným povolením stavby.

Ze srovnání právní úpravy přestupků podle § 178 stavebního zákona se tedy podává, že v době před 1. 1. 2013 sice bylo provedení stavby v rozporu s dodatečným povolením stavby protiprávním činem, avšak nešlo o jednání, které by vykazovalo znaky skutkové podstaty přestupku. Odpovídající skutkovou podstatu zavedl teprve zákon č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony. To ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k vládnímu návrhu tohoto zákona, v níž se uvádí, že právní úprava správních deliktů obsažená ve znění stavebního zákona účinném před 1. 1. 2013

je nedostatečná, a proto je třeba doplnit další skutkové podstaty přestupků a správních deliktů, např. staví v rozporu s dodatečným povolením (část I.3.15. důvodové zprávy – problematika přestupků a správních deliktů).

Odtud vyplývá, že jednání, jež bylo kladeno žalobkyni za vinu, v době před 1. 1. 2013 sice bylo protiprávním činem, avšak současně nešlo o přestupek, protože zákon neupravoval odpovídající skutkovou podstatu přestupku. Pro úsudek, zda v něm vůbec lze spatřovat přestupek, je proto určující, kdy došlo k jeho ukončení. K ukončení trvajících správních deliktů je třeba, aby jej ukončil buď pachatel sám, anebo se účinky ukončení trvajících správních deliktů pojí s oznámením o zahájení správního řízení ve vztahu k tomuto správnímu deliktu (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 8 Afs 17/2012, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2822/2013).

V projednávané věci však správní orgán prvního stupně ani žalovaný okamžik ukončení jednání, jež kladli žalobkyni za vinu, nijak nevymezili, nýbrž naopak ponechali jej ve vymezení skutku otevřený, jako by jednání žalobkyně mohlo pokračovat i v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v době vydání rozhodnutí žalovaného, proti němuž směřuje žaloba v projednávané věci. Jde o zjevný důsledek okolnosti, že se žalovaný ani správní orgán prvního stupně nijak nezabývali povahou jednání, jež kladli žalobkyni za vinu, jako trvajících správních deliktů. Jestliže správní orgán prvního stupně ve shodě se žalovaným zcela nedostatečně vymezili skutek kladený žalobkyni za vinu, a to do té míry, že nelze seznat, jaké jednání má být z časového hlediska přestupkem, jímž žalobkyni uznali vinnou, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Je přitom nutno uvést, že žalovaný nedostatek řádného vymezení skutku nemohl v odvolacím řízení napravit, ani kdyby jej byl rozpoznal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, sp. zn. 2 As 44/2004, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1378/2007).

Trvajících správních deliktů je nutno ve výroku rozhodnutí časově ohraničit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, sp. zn. 6 As 19/2013). Krajský soud nepřehlédl, že tento nedostatek vymezení skutku sám o sobě představuje podstatné porušení ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1546/2008). Nejvyšší správní soud přitom již v usnesení ze dne 23. 10. 2007, sp. zn. 9 Afs 86/2007, uveřejněném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1542/2008, vyslovil, že jde o nezákonnost, k níž přihlíží soud jen k námitce. V projednávané věci však žalovaný ani správní orgán prvního stupně nejen časově neohraničili skutek, který kladli žalobkyni za vinu, nýbrž vůbec se nezabývali povahou tohoto skutku jako trvajících přestupků. Takové rozhodnutí potom nelze přezkoumat pro nedostatek důvodů, a to tím spíše, že v projednávané věci má časové vymezení ukončení protiprávního jednání, jež má být přestupkem, význam nejen z hlediska případného souběhu přestupků, ale zejména z hlediska časové působnosti zákona, neboť v době před 1. 1. 2013 vůbec o přestupek nešlo (k tomu o nesrozumitelnosti pro nedostatek důvodů v důsledku chybějící úvahy o povaze správního deliktu jako trvajících správních deliktů též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 8 As 29/2007, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 As 72/2009).

Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání. Z uvedeného lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Citované ustanovení výslovně předpokládá postup z moci úřední (tj. bez návrhu) pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 citovaného ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1546/2008). Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých podmínek. Těmi jsou případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, sp. zn. 7 Azs 79/2009, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2288/2011).

V projednávané věci nedostatek důvodů žalobou napadeného rozhodnutí překáží jeho přezkoumání z hlediska uplatněných žalobních bodů, protože v něm zcela chybí úvaha o trvající povaze přestupku, jenž byl žalobkyni kladen za vinu, a v důsledku toho nelze seznat, jakým jednáním jej jmenovaná vlastně měla spáchat. K této vadě proto soud v projednávané věci přihlédl z úřední moci a žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Se zřetelem k tomu, že důvody, pro něž soud zrušil rozhodnutí žalovaného, platí i pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil soud i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. a plně procesně úspěšně žalobkyni na náhradě nákladů řízení na náhradě nákladů řízení přiznal celkem částku 7 114 Kč, jež sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny za zastupování advokátem ve výši 4 114 Kč [tj. jeden úkon právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, jeden režijní paušál po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 714 Kč]. Se zřetelem k tomu, že advokát, který je zástupcem žalobkyně v projednávané věci, žalobkyni zastupoval již v řízení před žalovaným, a byl proto s věcí seznámen, nemá soud náklad na převzetí zastoupení za důvodně vynaložený, a to tím spíše, že se žalobní body do značné míry kryly s obsahem odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 1998, sp. zn. 35 Ca 75/98, uveřejněný v časopisu Soudní judikatura ve věcech správních, 1999, č. 12, s. 370, pod č. 493 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, sp. zn. 8 As 19/2005). Za neúčelný pak soud považuje též náklad vynaložený na repliku žalobkyně k vyjádření žalovaného k žalobě, neboť toto podání jen opakuje žalobní body.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. října 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová